

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Eundem inflictorum sibi tormentorum dolores voluntariè exaggerâsse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

cùm ita ferat usus loquendi, ut quo cibo quis libenter vescitur, eum cibum suum esse dicat. Eodémq; spectat, quòd (prout à nobis suprà ex Chrysostomi, Prosperi, aliorumque sensu indicatum est) passionis ac mortis suæ tempus, appellat diem suum; diem utique sibi unicè charum ac præ cæteris desiderabilem; quem etiam exultans viderit Abraham, dum arietem de vepre suspensum hærentémq; cornibus, hostiam pro filio suo immolavit succidaneam, eòq; facto & Filij Dei mortem, & mortis genus adumbrari intellexit; ut pluribus Villalpandus in Apparatu.

P. 1. l. 5. c. 8.

Denique malorum acerbitatúmq; tolerantiam Christo in primis charam fuisse, illud etiam indicio esse potest: quòd dilectos suos discipulos, ut sui vicarios mittens, iam mundum à Patre acceptum, miracula patrandi, gentésque convertendi, gloriosam potestatem illis adeò non inviderit, ut etiam his quæ ipse faceret, majora facturos pollicitus sit; ut est in Joannis Evangelio: at eosdem tamen ita in dolorum suorum partem ac patientiæ consortium vocaverit, ut sibi supremam patiendi excellentiam, tormentorumq; principatum reservaverit: quippe cùm, ex communi S. Thomæ *Joann. 14.* *3. p. 9. 46.* *4. 6.* aliorumq; sententia, dolor passionis Christi fuerit major omnibus doloribus.

§. 3.

Eundem inflictorum sibi tormentorum dolores voluntariè exaggerasse.

TAndem ad ingentem illam dolorum sitim ardorémque patiendi in Salvatore amplius demonstrandum atque exaggerandum, postremum hoc caput adjungimus; pro quo quædam possumus hoc loco cum præclaris Theologis expendere.

Primum est: ipsum Salvatorem amantissimum, dum, in tormentis esset, noluisse dolorem aut macrorem suum (ut fieri assolet) aliquà eorum quæ levare illum possent confide-

sideratione temperare, aut solatij genus ullum, unde unde ortum, in animum admittere: sed ut purum fel dolorum & meram passionis amaritudinem sorberet, & quodammodo pati se ac mori magis sentiret, omnē ab animo suo consolationis causam exclusisse. Sic etiam expressè Doct. Angelicus loco citato de causis summi in Christo doloris: *Tertiò, inquit, magnitudo doloris Christi patienti potest considerari ex doloris & tristitia puritate. Nam in alijs patientibus mitigatur tristitia interior, & etiam dolor exterior, ex aliqua consideratione rationis, per quandam derivationem seu redundantiam à superioribus viribus ad inferiores. Quod in Christo patiente non fuit: quia unicuique virium permittitur agere quod est sibi proprium, ut Damascenus dicit.* Hæc S.

l. 3. de fide

o. 15.

Thomas. Itaque non tantum (quod dicebamus) illam summi gaudij participationem, quā ex claro conspectu divinitatis in mentis apice fruebatur, ne in corpus viresque sensibiles, aut ipsam animæ inferiorem portionem redundaret, cōhibuit; sed, ut animo atque ardori suo satisfaceret, considerationem suam, sive ab humanis, sive à divinis rationibus, ex quibus in vires animæ inferiores stilla aliqua solatij derivaretur, studiosè avertit; quò nimirum ipsam doloris ac tristitia puritatem gustaret; nullā vel humani vel divini solatij admixtione temperatam.

In 3. d. 15. a.
2. Alterum: quòd (uti etiam eo loco indicat S. Thomas & expressè tradit Gabriel antè citatus) non contentus in cruciatibus, qui illi ex ipsa externorum vi tormentorum inferebantur; eosdem in animi sui intimo recessu voluntariè auxerit; ut & sine modo dolor cresceret, & non tantum et dignitate personæ patientis, sed etiam (quoad fieri posset) ex parte poenæ assumptæ, copiosior esset atque excellentior satisfactio.

Itaque ex horum Doctorum mente, dum flagellis verberabatur

bi gratiâ caderetur, ultra eum doloris gradum, quem ipsa per sese flagella, aut incutientium vis, inferre poterat, majorem assumpsit sponte suâ: idemq; dicendum de alijs doloribus, sive ex coronæ spineæ impressione, sive ex clavorû in manus pedesq; adactione, sive ex reliquorum cruciamen-
torum vehementiâ inflictis; quos omnes, tamen gravissimos atque acerbissimos, spontaneo tamen augmento amplificaverit; cupiditate plus patiendi, & pro nobis abundantius quodammodo satisfaciendi.

Sed audiamus hic Libertinum de Cafali, virum pium, è sacro Minorum Ordine, & Doctori Seraphico avo supparem, de hac ipsa re copiosius disputantem. *Ipsemet JESUS* (ait) *secundum suam divinitatem faciens, & secundum suam* 1. 4. c. 13. *charitatem amplectens, elegit omnia facere & permittere, quæ possunt augere dedecus, & augmentare dolorem. Unde Christus JESUS pendens in cruce, non ad diminutionem, sed augmentum doloris, miraculosè tenuit naturam in robore, usq; ad ultimum mortis suæ. Et quia quantò natura est vivacior & fortior, tantò dolorosius cruciatur: hinc est, quod ex hoc inestimabilis augebatur dolor, & semper damnificabatur omittendo vitalem sanguinem; & virtus conservabatur, ut intensissimum sentiret dolorem. Et intrâ: Sic voluit intendere sui corporis cruciatum, ad purgandum nostri impurissimi corporis delictamentum immundum. Et quia omnes dolores, qui fuerunt in corpore & anima JESU, fuerunt ab ejus charitate & potestate, secundum regulam divinæ Sapientiæ, commensurati passionis fructui & intentioni: ideo dixi supra & dico, quod illa miracula fecit in se & circa se, quæ dolorem auferrent ad prædictam mensuram. Et propter hoc non est inconveniens, quod Bernardus miraculo attribuit, transitus panarum spinarum, usque ad cerebrum: quia & clamorem mortis (quod fuit signum vigoris & doloris) Centurio miraculo attribuit; & ex hoc dixit, Filium DEI. Hactenus Libertinus.*

Quæ

q. 47. a. 1.
ad 2.

Quæ eò tendunt univèrsa, ut Christum Dominum voluntariè ac sponte doceat intendisse atque auxisse dolores suos; eòq; cum morte luctantem (quod etiam indicat S. Thomas) divinâ virtute sustentâsse naturam suam, ne confestim victa succumberet; sed productiore & in pœnam vivace fato defungens, sincerio rem mortis suæ sensum, naturâ quidem acerbio rem, at animo tamen atque amoris suojucundio rem haberet.

Alban. q. 4.
in dictis E.
vang.
Tertul. adv.
Gent. c. 21.
Eypria. de I.
dol. vanit.

Neque his repugnant, opinor, Patres, qui eum potius eunctantem mortem ac restitantem, inclinati capitis velut nutu advocasse significant, ut S. Athanasius & alij; vel ut Tertullianus & Cyprianus, prævento carnificis officio, Spiritum sponte dimisisse. Quanquam enim hoc loco parum interest, distulisse mortem illum dicamus, an anticipasse, patiendi desiderio; quando in utrovis æqua relucet dolorum mortis cupiditas: tamen, ex Autoris laudati sensu, facile dicimus utrumque posse consistere. Etenim, dum, præter rerum ordinem, cursumq; causarum naturalium, sui corporis naturam (uti loquitur S. Thomas) in sua fortitudine conservavit; eo sustentavit extremam causarum violentiam; mortemq; sibi, non tam distulit, quàm produxit. Sed cum ejusmodi impenso naturæ præsidio, aut nullo modo, aut non nisi tardiùs moriturus esset, illo subtracto cum voluit, quodammodo prævenit externarum causarum officium, ac se denique morti permittens, spiritum sponte dimisit.

§. 4.

Languoris nostri, ad hos Christi ardores comparati, incusatio.

Hic verò jam exclamare compellor: O summam tuam, ô bone Jesu, & incomprehensibilem charitatem! O ardorem patiendi incredibilem! ô exemplum singulare! sed
quin.